

Теоктистъ (чичо на императора) се познавалъ съ бащата на св. Константинъ и знаелъ за прилѣжанieto и успѣхитѣ на послѣдния. За това намислилъ да го взѣме при себе си въ Цариградъ и го учи наедно съ царьтъ, че и царьтъ по край него да се учи по лесно и успѣшно. Св. Константинъ билъ тогава на 15 години и току-що билъ останалъ безъ баща — сираче*). Когато да тръгне за Цариградъ той се помолилъ на Бога така: „Боже на нашитѣ бащи и Господи милостивий, Който си създалъ всичко съ словото Си, и съ Своята прѣмъдрость си направилъ човѣка, та-че си го и поставилъ да владѣе надъ всичкитѣ други Твои съзнания, дай ми Твоята прѣмъдрость, та като разумѣж кое е угодно на Тебѣ, да

Божята помощъ, сполучилъ да ги заварди отъ по-сѣгателствата на властолюбивитѣ Римски папи, които ламтѣли за всемирно господство въ церковно от-ношение.

*) Когато бащата на Св. Константинъ заболѣлъ и болѣстьта му взѣла да отива все по на злѣ, майка му сѣдейки до лѣглото на обичния свой сжпругъ, жалостно нарѣждала: „Ахъ, обичний ми Константине, мило мое чадо! Кой ще се погриже отъ сега за твоето бѣдъще?“ А болния ѝ сжпругъ я разтушвалъ съ тѣзи си искренни думи: „Вѣрвай ми драга жено, че Богъ, Комуто азъ и ти се надѣваме, ще му даде вмѣсто мене такъвъ баща и настойникъ, който наглежда и рѣководи всичкитѣ Хрискиани. Той ще се погрижи най добръ за него.“ И наистина, Богъ се погрижилъ за Св. Константинъ.